

LBRIS

We know

books

cătălin pavel

# ce ne-a rănit cel mai mult a fost gingășia

editura vinea  
bucurești 2025

o vindecare/	5
cauza simplă a morții/	8
restul e/	10
basm/	17
scara c/	18
august/	20
după ce/	21
suficient cât să avem impresia/	22
36 de vederi/	24
uși/	25
fără/	26
lafayette/	27
jurnal de somn/	28
toate cele de pe uscat/	43
douăsprezece scrisori de la josquin/	51
wirkungskreis/	67
fragment inedit de apocalipsă/	68
limbi de privighetori/	73
o răzbunare/	75
thurn und taxis/	78
noi am dansat fără să dansăm/	80
întoarcerea/	82
fișă biobibliografică/	85

toată lumea știe  
că nu ți se amputează un picior din răutate  
ci ca o favoare, pentru că este  
singura soluție ca să fii  
din nou tu însuși, să te pui pe picioare,  
numai tu te încapățânezi să ții la corpul tău  
și să nu vrei să-l dai pe spirit:

tu, deși ai învățat la ora de română că spiritul...!  
spiritul...!,  
te vaiți în gura mare: piciorul...!  
piciorul...!  
și toată lumea clatină din cap  
pentru că ești cel mai mare dușman al tău –  
căci dacă azi nu accepți să ți se taie un picior,  
mîine va trebui să ți le tăiem pe amîndouă!  
așa să știi!  
ei, ce preferi?

iar tu, care la ora de matematică ori lipseai, ori îți făceai temele la  
română  
acum ai mari dificultăți în a compara și a alege,  
un picior, sau două?

doamne, ajută-mă să iau decizia corectă!  
știu de la ora de religie că cel mai bine  
se merge înainte atunci cînd nu mai ai picioare,  
picioarele sînt un obstacol, o ispită.

scrisul e o închisoare,  
locuința repartizată, mulțumesc.  
și acolo eu tot ce-mi doresc este să merg drept înainte,  
să merg mai departe decît a mers vreodată cineva  
închis între patru pereți.

aici scrii, de dimineață pînă seară,  
că te-ai săturat ca totul să se facă mereu bucăți  
a! deci recunoști, recunoști că au fost și  
momente în care totul era întreg.  
pentru că numai despre lucrurile care au fost întregi poți  
să zici că s-au spart. este?  
este??

e timpul, au zis, să-ți amputăm unul din pereți,  
o să rămîină numai trei, dar e spre binele tău  
iar eu scriam, deoarece mă exprimam spontan în scris:  
cum se face că fără un perete, ceilalți trei  
nu mai sînt buni de nimic?  
nu cumva noi tocmai asta n-am înțeles niciodată,  
că toată dragostea e făcută  
pentru frumusețea unei despărțiri?  
nu înțelegem pentru că noi vrem ca binele să continue,  
dar sîntem în același timp mașini de produs separație.

ne remarcăm prin felul în care separăm lumea de lume.  
cum se face că, fără despărțire, dragostea  
nu mai e bună de nimic?

viața a inventat despărțirea  
pînă atunci, totul era împreună.  
apoi am apărut noi,  
furnizori de dispariție, organisme distincte.  
lume, lume! iată cum ceea ce este nu mai este!  
ați mai pomenit așa ceva?  
nu e frumos?!  
despărțirea e o vindecare,  
dar eu simt că mă îmbolnăvesc.

greșeala cea mai mare e să crezi  
că ochiul de apă care te salvează  
de la a muri de sete  
e simplu.  
Ție așa ți se pare, pentru că  
ai în preajmă o moarte a cărei cauză  
e simplă.

tu nu mai vezi în ochiul de apă decît  
proprietatea lui de a rezolva  
absența apei,  
tu doar bei și simți că trăiești din nou,  
fără să știi și fără să-ți pese de  
istoria complicată a ochiului de apă.

sînt acolo, în scobitura din stîncă,  
picături din ploi mai vechi  
și mai noi, păstrate accidental și intenționat,  
cuprinse în capcane complexe  
și date mai departe de la o vară la alta  
fiecare picătură cu propriul ei chip,  
fiecare cu arborele ei genealogic, în care  
se ridică maiestuos cîte un om de zăpadă topit,

o sculptură în gheață care a câștigat  
premiul ulalume undeva într-un ținut secetos,  
portocaliu, cum ar fi mellonta tauta.

e acolo apă evaporată din cactuși înțelepți și zgîrciți,  
apă prelinsă pe pereții peșterii lui joe indianul  
apă din acuarelele lui nolde.

și apoi îți faci apariția tu, cu limba umflată de arșiță,  
ca prizonierii aztecilor cărora urma să li se scoată  
inima, fără răutate, doar pentru că asta e tradiția,

apari tu și sorbi ca un animal din vraja aia,  
sorbi tot, apa ajunge în adâncul corpului,  
atom se strînge în brațe cu atom și zice:  
slavă domnului! în sfârșit!

așa șterge străinul de pe suprafața existenței lui  
cauza simplă a morții,  
așa lasă el scobitura din stîncă uscată,  
iar pentru el asta a fost toată  
relația  
cu ochiul de apă.